

3. ЗДОРОВИЛО КОРЕНЄВ

А то стояли ми під Варшавою, згадує далі наш дід Іван, на постійному місці своєї дислокації, жили в казармах. Дія відбувалася весною, якраз на Масляну. Служило в нашому артилерійському полку і москалів багато. А у них заведено проводити кулачні бої на Масляну. Ну, починають вони ті бої з кулаків, звичайно. А коли парубки входять в азарт, то в хід пускають і кілки, і грудки, і каміння. Так і тут, під Варшавою, зав'язалася сильна кулачна бійка між солдатами двох батарей, що жили в різних казармах. Ну, відомо, що за царя Олександра Третього в артилерію і Морфлот відбирали рослих, міцних хлопців.

Отож, ті молоді, сильні хлопці почали змагатися в кулачному бою, а потім так розпалилися, що справжнє побоїще зчинилося.

Позбігалися офіцери, командири батарей, почали заспокоювати своїх підлеглих забіяк. Наказали усім вилаштуватися на пляцу по своїх підрозділах. І їм, розчервонілим і засапаним, розтлумачили, що цього не можна робити на службі, бо можуть бути поранення, покалічення тощо. Тоді на увесь полк упаде пляма ганьби. І тут же запропонували: якщо хочете з'ясувати чия батарея сильніша, то виберіть по одному борцю з кожного підрозділу, - нехай вони борються, а ви усі спостерігайте хто кого переможе. Стоймо ми, дивимося і слухаємо, що ж то буде далі. Ось командир тієї іншої батареї поволі обійшов усіх своїх солдат, уважно оглянув кожного і наказав одному вийти із шеренги. Прізвище його було Коренєв. Солдат він був дужий, широкоплечий, дебелий, з великою квадратною, відвислою нижньою щелепою і довгими, понижче колін, руками, з важкими, довбнеподібнимп кулаками.

Поміж солдатів нашої батареї не було ні одного такого могутнього циклопа. Наш командир пройшов один раз перед своїми виструнченими підлеглими, уважно вдивляючись в обличчя кожного, потім – другий раз, та й каже: «Коваль, вихаді со строя!» Я щось не зовсім уторопав, озирнувся, завагався, бо ж бачу, того велетня. Та й запитую: «Що, - я?» А він: «Так, так, - ти. Вихаді!»

Ну, думаю собі, пропав я тепер. А вдома ж старенькі, безпомічні батьки.

Що будуть робити без мене? Хто ж їх догляне на старості? Але ж наказ є наказ. Мушу виконувати. Та невже, думаю собі, він мене таки вб'є?! Ну, нехай поборе, то що з того?! Та нехай уже буде перемога їхньої батареї. Виходжу я.

Зійшлися ми з противником, зчепилися, почали тягатися, випробовуючи сили. Він хотів зразу ж повалити мене на землю й розкласти на лопатки. Рвоне мене, струсне мною, щоб кинути, махне мною кругом себе, а я як запорю ногами по землі, аж борозни робляться, - не піддаюся. За час тієї тяганини нашої я зрозумів, що не піддамся йому. Подумав собі: «Брешеш, кацапуро, не подужаєш мене». І коли він уже зморився трохи, добре засапався, я дужче почав стискати його за попереk, щоб в якийсь момент зламати і повалити на землю. Але в мене мелькнула думка, що краще було б підтягнути Коренева до великої калюжі і гепнути ним туди. Бо ж подія відбувалася весною, якраз після гарного дощу і там-сям, ще стояли озерця води. І так ми поступово, зчеплені міцними обіймами, підтягнулися до тієї брудної великої калабані.

І тут я його, напруги усі свої сили, як вистелив у каламутну воду, що аж бризки з-під нього розхлюпалися на всі боки. І переможно стою над ним, бідолахою, а він борсається в воді засьорбуючи її ротом і ніяк не може встати. А тут обидві батареї як заревуть: «Браво! Браво! Слава Ковалю! Молодець, Іван!!!» Після того поєдинку мене почали вважати найсильнішим солдатом цілого нашого артилерійського полку.